

Поетів

Олена ГАРЯЧКА

Чомусь
хочеться
тиші

ГАРЯЧКА
Олена
народилася
1974 року
в с. Талалаївці
на Чернігівщині.
Навчається
на п'ятому курсі
Інституту
журналістики
Національного
університету
імені
Тараса Шевченка.
Друкувалася
в місцевій пресі.

Чомусь хочеться літа.
Серцю хочеться літа.
Вже набридли оці кучугури
І лютий із тихим плачем.
Я згадала про травень,
Про тепло і про зелень,
Потім — сонячний червень,
Може, трохи з дощем.
Я згадала про зорі,
Бо ж улітку вони не такі,
Як тепер.
Їх проміння ніжніше
Ляже ніччю на тишу
Сонних яблунь і верб.
Чомусь хочеться тиші...

Загублюся в дощі

Загублюся в дощі я, невидима,
Бо нікому нічого не винна я.
Не провина моя, що вночі
Одиноко ридають дощі.

Розчинюся у тумані, невидима.
І не буде моєю провиною,
Що на вашій веранді
Хтось залишить троянди.
То не я, то не я.
Я вже зникла у сонці,
Я дивлюся у ваше віконце.
Я ніхто, я ніщо, я тепло.
Я все те, що було й не було.
Що давно загубилось вночі
І по чому ридають дощі.

Осінь

Осінь. Дні такі круглі, як обід.
 Котяться прудко за обрій.
 І простуджено кашляє комин,
 Мов жадає зігрітись.
 Осінь. Хлипає дош,
 певне, бігав десь босий.
 Осінь, яблуко просить:
 "Зірви, я не хочу розбитись".

О печаль

Синя-синя, розмита — і сіра.
 О печаль.
 Я бреду в безнадію,
 Я гублюсь в зневірі.
 О, як жаль.
 Мов кришталь,
 Не розбити печаль.
 Мов кришталь,
 розіб'ються лиш мрії,
 обтинаючи крила,
 ведучи у зневіру,
 ведучи у печаль,
 О, як жаль.

"Отак от — здрастуй
 і отак — прощай"

Л. Костенко

Вони довго дивились один на одного.

- Привіт, — прошепотів трояндовий букет, який тримали чоловічі руки.
 - Привіт, — відповідали ромашки, збентежено поправляючи свої зелені сукні, що ледь прим'ялися в руках жіночих.
 - Мене подарують на день народження. Я стоятиму на столі, вкритому розкішною скатертиною, посеред величезної зали.
 - А ми прикрашатимемо маленьку кімнатку, теплу і затишну.
 - Ви такі білі й тендітні.
 - А на твоїх пелюстках так гарно виблискують сльозинки дощу.
 - Я виходжу на цій зупинці.
 - На жаль, нам не їхати далі, — промовляли ромашки. — Тож прощай, прощай.
 - Прощайте, — їм відповідав трояндовий букет.
- Чоловічі руки сховали його під зеленою парасолькою, по якій уже дружно барабанили краплі літнього дощу, виспівуючи:
- Привіт, прощай, привіт...